

BİR DERVİŞİN HİKÂYESİ¹

Bekir Berat ÖZİPEK²

*Mevla çün yaratmış Ahmed'i nurdan
İnsan olan gelir nura çevrilir
Böyle kurulmuştur bu çarh-ı devran
Mansur olan gelir, dâra çevrilir
Pir Sultan Abdal*

Bazı insanları tasvir etmek için “derviş meşrep” derler ya, Ahmet gerçekten öyleydi.

İnsanı rahatlatan bir sükûneti vardı. Mütevazı, sessiz ve sakindi. Ona baktığınızda içindeki barışın bakışlarındaki, hal ve tavırlarındaki yansımaları görebilirdiniz.

Aktarılabılır bir bilgi değil bu; “hal”den söz ederken “kaal” (söz) yetersiz kalıyor.

Aktarılabılır değil belki ama herkes tarafından anlaşılabilir; çevresindeki herkes, hangi fikirden olursa olsun, onun samimi ve hesapsız olduğuna gönül rahatlığıyla şahitlik ederdi.

Kendisine karşı söylenen sözlere karşı nefsi müdafaa geçmez, ama birinin bir toplulukta diğerini rencide etmesine anında müdahale ederdi. Herkesin hatasını yüzüne karşı söylerdi; en büyük erdemlerinden biri buydu; mutlaka söylerdi, ama sükunetle. Bu yüzden kendisiyle tartışan bir arkadaşını, ertesi gün başka bir arkadaşının evini taşımasına yardım etmek için arayıp şaşırttığı olurdu.

Üniversite yıllarından tanırdım onu. Sonrasında Kırıkkale Üniversitesinde beraber araştırma görevlisi olduk. Eski ESO binasında,

¹ Serbestiyet, 25.7.2016

² Prof.Dr., Medipol Üniversitesi öğretim üyesi.

bizim odanın karşısındaki oda onundu. Bizim oda gürültülü, onunki sakindi.

Sonra 28 Şubat günleri geldi.

Baskının en ağır olduğu o günlerde bile Ahmet sakin bir kaya gibi sağlam dururdu; ama sloganvari sözler etmeden. 28 Şubatçı rektörün ve onunla gelen ekibin rezilliklerine, hukuksuzluklarına, soruşturmalarına karşı modunu bozmadı. Bunun o gün sergilenmesi gereken en etkili direniş yolu olduğunu düşündüğü için mi? Sanmıyorum. Olduğu gibi davranıyordu sadece. Mütevekkildi; maruz kaldığı zalimlikler onu altüst etmiyordu. Üstelik doktorasını yarım bıraktırdıkları halde.

Türksat'a geçtiğinde doktorasını tamamlamasını önermiştim kendisine. Ama aradan çok fazla zaman geçmişti. Orada da mağdur edildi aslında; bir önceki yönetim tarafından Ankara Ulus'ta bir birime gönderilmişti. Eski bir kural işliyordu: Dehrin cefasını çekenlerle sefasını sürenler her zaman farklı insanlar oluyordu ama Ahmet'in yıllar içinde oluşturduğu saygınlığı ve ilişkilerini, kendisi için daha iyi bir pozisyona tahvil etmek için kullanma gayreti hiç olmadı.

Hayatı boyunca kendisini öne çıkarmak için bir çaba içine girmedi. Sessiz ve mutedildi. Çoğu kez bulunduğu ortamda susup kendisini gözden kaybettirmeyi başaracak kadar.

Ama darbeciler Türksat'a girmeye kalkıştıklarında hiç tereddüt etmeksizin harekete geçti. Arkadaşıyla beraber kurumun girişini araçlardan bir barikatla kapatmayı başardıktan sonra helikopterden indirme yapan askerler tarafından üzerlerine kurşun yağdırıldı. Ahmet ve arkadaşı Ali orada şehit oldular.

O gün bizim iletişim özgürlüğümüzü kahramanca savunmalarının, halkın haber alma hakkını canları pahasına korumalarının darbenin alt edilmesindeki paha biçilmez değerinden söz etmeye gerek yok.

Ahmet'in vefatının beni ne kadar etkilediğini ise cenaze namazına durduğumda anladım. Ve o gün orada, arada bir yerlerde saf tuttuğum için şükrettim.

Başarısız bir darbe girişimiydi 15 Temmuz. Ama gayet iyi planlanmıştı. Darbeciler nereleri ele geçireceklerini çok iyi biliyorlardı ve bunun için acımasız da olabiliyorlardı.

Planlayamadıkları, kendilerine karşı canları pahasına direnecek onurlu insanlardı. Onların denklemdaki yerini hesaplayamamışlardı.

Ahmet'lerin hesapsızlığı, onların bütün hesaplarını bozdu.

15 Temmuz'un kaderi, milyonlarca isimsiz kahramanın terazinin bir kefesine kendi canlarını hesapsız ve pazarlıksız biçimde koymalarıyla değişti. O canların karşısında daha ağır basacak hiçbir ağır silah, tank, top, uçak olamazdı.

Teşekkür ederiz Ahmet.

Sen güzel bir insandın ve zamana güzel şahitlik ettin.